

[00000 000000000000 000000 000000 2013 0000 0000000000000000 00000000000000000000 000000 00000000000000000000 . 000000000000 000000000000 00000000 0000000000000000 00000000000000000000000000 . 000000 00000000000000 0000000000000000 00000000 000000000000 0 . 000000000000000000 . - 000000000000] டொரண்டோவில் ஒரு நாள் மாலையிலே 'பென் கனடா' என்ற அமைப்பை ஒரு கட்டிடத்தை ஒழுங்கு பண்ணியிருந்தது. கனடிய ஆங்கில எழுத்தாளர்களுக்கு கான்கிரீட் அது. ஏறத்தாழ எல்லா எழுத்தாளர்களும் அன்று வந்திருந்தார்கள். ஓவ்வொரு எழுத்தாளராக மடையிலே தோன்றிப் பசினார்கள்; சிலர் வாசித்தார்கள். சூரூக்கமான பசேசு. ஒருவர் கட்டிக் கொடுத்த நேரத்துக்கு மலே எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. கட்சியாக ஓர் உருவம் மடையை நோக்கி நடந்தது. பார்த்தால் அது அலிஸ் மன்றோ; கனடாவின் மிகப் பிரபலமான எழுத்தாளர். இவரைத் தான் நான் இரண்டு வருடங்களாகத் தேடித் தேடிக் களத்தைப் போயிருந்தேன். அந்த நேரம், அந்தக் கணம் என மனத்தில் ஒரு வாரத்தை வந்து விழுந்தது. காதிராப் பிரகாரம். ஐம்பது வருடங்களாக அழிந்துபோன அந்த வாரத்தைத் தான் என்னுடைய அந்த நேரத்து உணர்வை படம் பிடிப்பதாக இருந்தது. அலிஸ் மன்றோவின் பசேசு நிதானமாகவும் அழகாகவும் சூரூக்கமாகவும் அமைந்தது. ஒரு புத்தகம் அச்சில் இருப்பதாகவும் அது வளைவந்ததும் தான் எழுதுவதை நிறுத்திவிடப் போவதாகவும் அறிவித்தார். அரசியல்வாதிகள் இப்படி அறிவிப்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால், ஓர் எழுத்தாளர் ஓய்வூதியப் போவதாக அறிவித்ததை நேரிலே கண்டது எனக்கு அன்று தான் முதல் தடவை.

அலிஸ் காரணத்தைச் சொன்னார். 'எழுத்து எழுத்து என்று அலாற்றை வாழ்க்கை முடிவுக்கு வந்துவிட்டது. என நண்பர்களுக்கோ உறவினர்களுக்கோ வேறொரு உதவி கட்டுவதும் பொதுநலத் தொண்டர்களுக்கோ என்னால் நேரம் ஒதுக்க முடியாமல் போய்விட்டது. மூன்று சாதாரணமாகச் செய்த சிறிய காரியங்களும் இப்போது எனக்கு மலையோலத் தெரிகின்றன. வயது 75 ஆகிறது. மாதக் கட்சியில் பில்களுக்குப் பணம் கட்டுவது, அந்த வாரக் குப்பையை அகற்றுவது, தகை அப்பியாசம் செய்வது, மருந்துகள் சாப்பிடுவது என்று எல்லாமே பெரிய சாமையாக மாறிவிட்டன. இனிமலே கொஞ்சம் மற்றவர்களுக்கும் வாழ்வது என்று முடிவுசெய்திருக்கிறேன்' என்றார்.

நான் திகைத்துப்போன அளவுக்கு மற்றவர்களும் திகைத்திருக்க வேண்டும். பசேசு முடிந்ததும் அவரைச் சூற்றிப் பலரும் சமூகநீதிவிட்டார்கள். இந்தக் குழப்பில் போய் இவரை எப்படிச் சந்திப்பது என்ற குழப்பம் எனக்கு ஏற்பட்டது.

இரண்டு வருடங்களாக இவரைச் சேவி எழுப்புகிற நான்கு அலாற்றை நேரம். ஒரு நாள் அதிகாலையில் என்னை அழைத்துப் பேட்டி தருவதாகச் சொன்னவர் மறுபடியும் என்னைத் தொடர்புகொள்ளவில்லை. பீட்டர் மத்தீஸன் என்ற எழுத்தாளர் நான்கு

ஊழலாந்தது விடும்முறையில் எழுதவில்லை? ஊழலாந்தது விடும்முறையில் எழுதவில்லை?

நான் எறிவனே. எனக்குப் பிரச்சினையே இல்லை. உண்மையில் எனக்கு அப்படி எறிந்துவிட்ட பிறகு பெரிய ஆசுவாசமாக இருந்தது. நிம்மதி பிறந்தது. இதை வதைத்து என்ன செய்வது என்று திணறிக் கொண்டு இருந்தபோது அதை வீசி எறிந்தது என பிரச்சினையைக் குத்தீர்வாக இருந்தது. உண்மையில் நான் சந்தோஷமாக இருந்தனே.

ஊழலாந்தது விடும்முறையில் எழுதவில்லை?

ஊழலாந்தது விடும்முறையில் எழுதவில்லை. அங்கே எழுதியது அவ்வளவுதான். ஆறாமாத கால எழுத்து இப்படியானவுடன் எனக்குப் பயம் பிடித்தது. எழுத்து எனக்குச் சரிவரவில்லை, இனிமலே எனனால் எழுத முடியாதது என்ற கிலி என்னை ஆட்டியது. அதுதான் அதைத் தடுக்கி எறிந்தவுடன் ஒரு சந்தோஷம் வந்து சிழந்ததுகொண்டது.

ஆனால், திரும்பவும் டொரண்டோ வந்த பிறகு வறூ ஏதோ தடிக் கொண்டு பிறுந்தபோது இதே கதையின் பழைய பிரதி ஒன்று கிடைத்தது. படித்துப் பார்த்தபோது நன்றாக இருந்தது. அதையே கொஞ்சம் திருத்தி நிரேத்தியாக்கி விற்றுவிட்டனே. அதன் தலைப்பு 'The Love of a Good Woman;.

ஊழலாந்தது விடும்முறையில் எழுதவில்லை. ஊழலாந்தது விடும்முறையில் எழுதவில்லை? ஊழலாந்தது விடும்முறையில் எழுதவில்லை?

இந்த சப்டம் பர் மாதம் ஒரு புத்தகம் வளிவரும். அதில் நீங்கள் சொன்ன கட்டுரைகள் இருக்கும். எல்லாம் சரேந்த கலவை என்று வதைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஒரு விடும்முறையில் இளம் பணிப் பெண்ணாக வலையை செய்த அனுபவங்களைப் பதிந்தது இந்தக் கட்டுரைகளில் மட்டும் தான். பல அனுபவக் கட்டுரைகளை இந்தத் தொகுப்பில் சரேத்திருக்கிறனே. அவை கட்டுரைகளும் சிறுகதைகளும் இடையேயான வளியை நிறைத்து நிற்கும். இது ஒரு புது வகையான இலக்கியம். இதில் உண்மையும் புனைவும் கலந்து இருக்கும். இடத்தையே காலத்தையே கதை மாந்தரையே மாற்றி எழுத முடியாது. ஆனால் சுவாரஸ்யத்தைக் கட்டி ஒரு மரத்தலை உண்டாக்கலாம், மலையை வர்ணிக்கலாம்.

இன்னும் பல கட்டுரைகளில் ஆன்டரியோவின நிலவியல் பற்றியும் நான் கண்டுகொண்டிருக்கிறேன். ஒரு நடுத்தரமான நிலவறைப் புத்தகவிடம் பற்றியும் எழுதியிருக்கிறேன். என் பிள்ளைகள் பற்றி நான் வழக்கமாக எழுதுவதில்லை. ஆனால் இதில் என் மகள் ஒரு நாள் நீ ச்சல் குளத்தில் மழைக்கிடிக்கிட்டதட்ட இறந்துபோன ஒரு சம்பவத்தையும் எழுதியிருக்கிறேன்.

0000 0000 00000000000000 0000000000000000 00000000 0000 000000000000 0000000000 000000 000000
000000 0000000000000000 00000000 000000000000 00000000.000000,00000000
0000000000000000000000000000 0000 000000 000000 0000000000 0000 00000000 00000000000000000000
000000000000000000000000.0000 0000000000 ?

அழகான வசனம் அல்ல. கெட்டிக்காரத்தனமான வசனம் அல்லது திரும்பத் திரும்ப மிணுக்கவகைக்கப்பட்ட அலங்காரமான வசனம். அவை என் எழுத்தில் தலைகாட்டினால் நான் அவற்றை அகற்றிவிடுவேன். என் பெற்றோர் என்ன அடக்கமானவளாக வளர்த்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஆடம்பரம் பிபிக்காது, அடக்கமானது பிபித்த குணம். ஆகவே என்ன விளம்பரப்படுத்துவதுபோல வரும் வசனம் எனக்குப் பிபிக்காது.

நான் ஒரு கதையைச் சொல்லும்போது அந்தக் கதைதான் எனக்கு முக்கியம். ஓர் அலங்காரமான வசனம் வாசகரதை திசை திருப்புகிறது. கதையின் மையத்திலிருந்து அவருடைய கவனம் வறையெங்கோ போய்விடுகிறது. வாசகரைக் கதையை ரசிக்கவைப்பதுதான் என் மூல நோக்கம். அதற்கு இடஞ்சலாக வரும் வசனங்களால், அவை எவ்வளவு நேரத்தியாக அமையத் திருந்தாலும், நான் வெட்டிவிடுவேன்.

ஆனால், கதை முடிவை நோக்கி சிலல்லும்போது வசன அமைப்பு முக்கியமாகிவிடுகிறது. அந்த வசனம் சொல்வது அதில் உள்ள வார்த்தைகளின் சரேக்கையிலும் பார்க்க அதிகமாக இருக்க வேண்டும். அதை வரவறேப்பேன், வெட்டி எறியமாட்டேன். அந்த வசனம் அது சொல்லவந்ததிலும் பார்க்கக்கட்டச் சொல்ல வேண்டும். ஆனால் embroidery, வன்னவலை எனக்குப் பிபிக்காது.

0000 000000 000000 0000000000 ? 000000000 00000000 00000000000000000000 0000000000 0000000000 0000000000
00 0000000000 ?

(உரக்கச் சிரிக்கிறார்)

Written by - சந்திப்பு: அ. மதுத்துலிங்கம் -
Thursday, 10 October 2013 19:12 - Last Updated Thursday, 10 October 2013 19:20

இப்பொழுதில்லாம் பலர் புவனைவு இலக்கியம் பதிப்புதில்லை. புவனைவு சாராத
படபைப்புகளதைதானே பதிக்கிறார்கள்?

என் மதல் கணவருடன் நான் ஒரு புத்தகக் கடனை நடத்தியிருக்கிறேன். அப்பொழுது
அங்கே புத்தகம் வாங்க வந்தவர்களில் பலர் என்னிடம் தாங்கள் புவனைவு இலக்கியம்
பதிப்புதில்லை என பதகைக் கிறியிருக்கிறார்கள். இன்னும் சிலர், ஒரு கனடிய
எழுத்தாளர்கைக் கட்டிப் பதித்ததில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். வறேறு சிலர் பண்ண
எழுத்தாளர்களைப் பதித்தது கிடயைத்து. நானோ புவனைவு இலக்கியம் படகைக்கும் ஒரு
கனடியப் பண்ண எழுத்தாளர். எனக்கு எப்படி இருந்திருக்கும்?

இவர்கள் எல்லாரும் தீ விர வாசகர்கள். இவர்கள் ஒரு புவனைவுப் படபைப்பைப்
பதிக்கும்போது அதன் ஊடாக வளிப்படும் உண்மகளைகைக் கண்டுகொள்வதில்லை.
நான் நறேற்று இரவு **March of Folly** என்ற புத்தகத்தைப் பதித்தேன். ட்ரோஜன் போரில்
கிரகைகள் பயன்படுத்திய மரக் குதிரையில் இருந்து நில் ஆரம்பிக்கிறது. எதிரி
விட்டுச்சன்ற மரக் குதிரையை எதற்காக இவர்கள் கோட்டகைக்கு உள்ளே இழுத்துச்
சன்றார்கள்? எல்லாரும் கபித்தாபினார்கள். ஓரையொரு கருட்டி மதகருத்தான் அதன்
உள்ளே ஆபத்து ஒளிந்திருக்கிறது என்று கத்தினான். யாரும் அவன் பசேச்சைச் சட்டனை
பண்ணவில்லை. தன் அழிவை நாடிப்போவது மனித இயல்பு. புவனைவு பதிக்கும்போது
இப்படியான பெரும் உண்மகளைகைக் காணாத தவறிவிடுகிறோம்.

000000 000000 00000000 00000000000000000000 000000000000 00000000000000000000 ? 0000 00000000
0000000000000000 ?

நான் புவனைவு இலக்கியம் தான் பதிப்பேன். அது முக்கியமானது. நல்ல இலக்கியத்தைத்
திரும்பத் திரும்பப் பதிக்கத் தயங்கமாட்டேன். அவற்றில் கற்றுக்கொள்ள எவ்வளவோ
இருக்கிறது. சகைக்கோவனை நான் எப்பொழுது வேண்டுகொள்ளும் பதிப்பேன். சமீ பத்தி
தல்ஸ்தோயின் **War and Peace** நாவலை இன்னொரு தடவை ஆரம்பத்திலிருந்து ஆற
அமரப் பதித்து முடித்தேன். இது ஒரு தடவை பதித்துவிட்டு மடிபிவகைக்கும் சமாச்சாரம்
அல்ல. புவனைவு பதிப்பதுதான் என்னுடைய மடிகைக்கு வலைகொடுக்கிறது.
என்னை ஆசுவாசப்படுத்த, மனநிலையைத் தளரவைக்க மட்டும் நான் **non-fiction**
பதிக்கிறேன்.

ஆதிகாலத்திலிருந்து இன்றுவரை மனிதன் புவனைவு இலக்கியத்தில் தானே நாட்டம்
செலுத்தியிருக்கிறான். தலமைமுறை தலமைமுறையாகப் புவனைவுக் கதைகள் தானே

சொல்லியிருக்கிறான். பழம்பெரும் இதிகாசங்கள் எல்லாம் புனைவுதானே.

Barbara Tuchman என்ற எழுத்தாளரின் கட்டுரை இலக்கியம் எனக்குப் பிடிக்கும். அவர் மூப்பது வருடங்களாகக் குமுன் பிரபலமானவர்; இரண்டு புலிட்ஸர் பரிசுகள் பெற்றவர். இவருடைய Guns of August என்ற நூலை ரசித்துப் படித்திருக்கிறேன். ஆனால், தீ விரமான படிப்புக்கு நான் எப்போதும் நாடுவது புனைவு இலக்கியத்ததானே.

ஊர்க்குழைக்காய் (time shift) ஊர்க்குழைக்காய் ஊர்க்குழைக்காய். ஊர்க்குழைக்காய் ஊர்க்குழைக்காய் ஊர்க்குழைக்காய், A view from Castle Rock ஊர்க்குழைக்காய் Tricks. ஊர்க்குழைக்காய் Hateship, Friendship ஊர்க்குழைக்காய். ஊர்க்குழைக்காய் ஊர்க்குழைக்காய் ஊர்க்குழைக்காய் ?

நான் அதைப் பற்றி அதிகம் அலட்டிக்கொண்டது கிடையாது. வயது கட்டி மூதுமடை வரும் போது இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்று எல்லாவற்றையும் ஒரே சமயத்தில் பார்க்கும் ஆசை வரும் போலும். அதனால் நிகழ்காலத்தையும் மூடிநின்றுபோன காலத்தையும் பின்னிப் பின்னிச் சொல்லிக்கொண்டுவருவனே. அது ஒரு புதிர் தன்மையைக் கட்டக் கொடுக்கிறது.

(இந்த இடத்தில் அலிஸ் மன்றோ 'நான் உங்களிடம் ஒரு களே வி கேட்கலாமா?' என்றார். சரி என்றனே. 'என்னுடைய சிறுகதைகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பது சிரமமாக இருக்குமா?' என்றார். 'இல்லையே, உங்கள் வசன அமைப்பு மொழிபெயர்ப்பதற்கு இலகுவானது. ஆனால், பிரச்சினை உங்கள் கதைகள் நீண்டுவாய் இருப்பதுதான். பத்திரிகைகளில் பிரசுரிக் க இயலாது. நான் கட்ட உங்கள் சிறுகதை ஒன்றை மொழிபெயர்த்திருக்கிறேன்' என்றனே.

'ஊர்க்குழைக்காய் ஊர்க்குழைக்காய் ஊர்க்குழைக்காய் ?' ஊர்க்குழைக்காய், 2000 ஊர்க்குழைக்காய் ஊர்க்குழைக்காய் ஊர்க்குழைக்காய் ஊர்க்குழைக்காய் ஊர்க்குழைக்காய். ஊர்க்குழைக்காய் ஊர்க்குழைக்காய் ஊர்க்குழைக்காய்.

'அப்படியா? நான் நம்புகிறேன், நான் நம்புகிறேன்' என்றார்.)

Hateship, Friendship ஊர்க்குழைக்காய் ஊர்க்குழைக்காய் ஊர்க்குழைக்காய். ஊர்க்குழைக்காய் ஊர்க்குழைக்காய் ஊர்க்குழைக்காய் ஊர்க்குழைக்காய் ஊர்க்குழைக்காய் ?

Written by - சந்திப்பு: அ. முத்துலிங்கம் -
Thursday, 10 October 2013 19:12 - Last Updated Thursday, 10 October 2013 19:20

அதனை நான் யோசித்துப் பார்த்தபோது எனக்கே புரியவில்லை. கதனை எங்கேயெல்லாமோ போய் இறுதியில் அந்த இளம்பெண் பள்ளிக்கூடப் பாடப் புத்தகத்தைத் தபிக்கிவதைத் துலத்தீன் மொழியெர்ப்பைச் செய்வதோடு முடிகிறது. கதையை எழுதிக் கொண்டு போனபோது திடீரென்று இந்த எண்ணம் எனக்குத் தோன்றியது. இப்பொழுது மறந்துவிட்டது. ஆனால், குறைந்தபட்சம் மீண்டும் விதமான முடிவுகளை நான் ஆராய்ந்திருப்பேன்.

000 0000000000 000000000000 00000000 00000000 000000 0000000000000000 0000000000000000 ?
0000000000000000 **A view from Castle Rock** 000 000000 000000000000 ...

அது என்னுடைய சொந்தக் கதனை. என்னுடைய மிதாதையர் 1818ஆம் ஆண்டு ஸ்காட்லாந்திலிருந்து ஒரு பாய்மரக் கப்பலில் புறப்பட்டதுக் கனடாவின் ஒரு பகுதியாகிய க்விபெக்குக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அந்தப் பயணம் முடிவாகுவர ஆறு வாரங்கள் எடுத்துக் கொண்டது. என மிதாதையர் வறியவர்கள்; யாரும் திரும்பிப் பார்க்காத சாதாரண மனிதர்கள். எனக்கு அதிர்ஷ்டம் இருந்தது. என்னவென்றால் அந்தக் கப்பலில் பிரயாணம் செய்த 17 வயது இளம் வாலிபன் ஒருவன் ஓர் அருமையான நாட்குறிப்பைப் பயணம் முழுகுக எழுதிவந்தான். அந்த டயரி விலைமாதிக் க முடியாத பரம்பரையைச் சொத்தது. அது என்னிடம் இருக்கிறது. ஆகவே நான் அந்தக் கதையில் எழுதியது எல்லாமே உண்மையானது.

0000000000 00000000 0000000000000000 ?

சிறிது செய்வ வேண்டியிருந்தது. எப்படியான கப்பல் அது, எந்தப் பாதையைத் தரிவுசெய்து அவர்கள் புறப்பட்டார்கள் என்பதற்கெல்லாம் ஆராய்ச்சி தேவைப்பட்டது. ஆனால் கப்பலில் நடக்கும் நடனமும் இன்னும் சில சம்பவங்களும் கற்பனையில் உதித்தவை. எனக்கு இன்னொரு அதிர்ஷ்டமும் கிட்டியது. அந்தக் காலத்தில் ஸ்காட்லாந்தில் வாழ்ந்த ஜேம்ஸ் என்ற நாவலாசிரியர் எழுதிய எழுத்துக்களிலிருந்தும் சில தகவல்களை என்னால் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது.

000000 000000000000 0000 ?

ஓ, அதைச் சொல்ல மறந்துவிட்டேன். நான் சமீபத்தில் அந்தக் குழந்தை

